

Postul Nașterii lui Hristos în Betleemul inimii (Ρομουνικά, Romanian)



Fiecare postește cât

iubește. Fiecare postește cât se iubește. Căci cine se iubește cu o iubire nepătimașă și fără egoism știe din cercare că postul este maica sănătății sufletești și trupești.

Canoanele și sfintele rânduieli de post ale Bisericii noastre nu sunt „bariere ruginite” cum susțin unii, dar nici scopuri în sine și nici obiecte ale adorării idolatre, cum înțeleg alții. Sfintele Canoane și sfintele rânduieli de asceză respiră de o integrală și autentică „libertate a Duhului”. Tocmai de aceea, cartea bisericească de căpătâi care le însumează se numește „Pidalion” sau „Cârmă”. Oricine știe că o cârmă nu este rigidă, ci mobilă. Ea reclamă vigilența, înțelepciunea și îndemânarea cârmaciului pentru a feri corabia de o eventuală zdrobire de stânci. În plan duhovnicesc, sfintele canoane și sfintele rânduieli ascetice constituie o cârmă duhovnicească, niște „bariere elastice”, nu rigide, care, sub îndrumarea bunului cârmaci duhovnicesc, ne oferă posibilitatea ca în spațiul libertății Duhului să ne manifestăm iubirea față de Mirele sufletelor noastre, păstrând-o curată și ferind-o de orice pervertire egoistă.

Chiar dacă Postul Crăciunului este pe sfârșite, mă simt dator cu niște răspunsuri și explicații față de creștinii care mi-au adresat anumite întrebări și și-au exprimat anumite nelămuriri legate de felul de a posti cât mai corect, cât mai „matematic”, deși – cu siguranță – ar trebui să insistăm mai mult pe „matematica unui post duhovnicesc” continuu. ([περισσότερα...](#))